

[Sigsgaard.]

stærkt forureningsramte, men som svenskerne synger:

„Da der kom skidt på chefens høje hat,
først da blev der miljødebat.“

Forbuddet mod overlydsflyvning støtter vi varmt, og det skal jeg ikke gøre flere bemærkninger om.

Så skal folk altså dæmpe radioen og spille pianissimo på guitaren. Bedre er det at planlægge og bygge i en sådan kvalitet, at vi kan udfolde os uden for mange restriktioner.

De svært nedbrydelige biocider skal efter forslaget kontrolleres, og flere forbud og straffebestemmelser er i det hele taget nødvendige, dem savner vi i forslaget.

Der savnes også bestemmelser om, at affaldsprodukter så vidt muligt skal ind i produktive kredsløb igen.

Lad mig til slut sige, at det er godt, at socialdemokratiet har taget dette initiativ, og at de følger det op nu, kommer med det for anden gang, men det er bare skidt, at deres initiativ er så konservativt, som det er. Radikale løsninger er nødvendige. Forureningsproblemerne understreger mere end noget andet, at de er livsnødvendige. Nu lagde jeg godt mærke til, at hr. Svend Haugaard fra de radikale ligesom prøvede at neddæmpe ængstelsen for denne forurening. Men det er ikke spor overdrevet, når det hævdes fra praktisk taget alle, der beskæftiger sig seriøst med dette problem, at der er fare for, at liv på jorden ikke kan findes så forfærdelig lang tid fremover, hvis ikke man gør noget. Vi ved, som det allerede er sagt, at der allerede i dag forekommer talrige dødsfald på grund af forureningen, så jeg synes ikke, det er helt rimeligt, ja, jeg synes næsten, det er lidt ansvarsløst at undervurdere problemet, som hr. Svend Haugaard gjorde det her fra talerstolen.

Jeg synes altså, at alt dette understreger, at det er livsnødvendigt at overveje, om disse problemer ikke i sig selv nødvendiggør en overgang til et andet økonomisk system. Det er der meget der tyder på. Når der gøres så lidt i dag, hænger det i høj grad sammen med vores økonomiske system, hvor vi har profitinteresserne på den ene side og de menneskelige interesser på den anden side, og derfor må konklusionen for mig blive, at dette understreger nødvendigheden af, at man ændrer systemet, således at det bliver

menneskers behov og ikke profitten, der dirigerer.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kampmann): Der er grund til at glæde sig over den sympati, socialdemokraternes forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af forurening har mødt. Til gengæld må man nok konstatere, at sympatien ikke har haft nogen særlig konkret form, således som jeg skal komme ind på det i det følgende.

Jeg forstod, at indenrigsministeren principielt kunne gå ind for mange af forslagene, men alligevel havde en advarende finger hist og her. Der var en efter mit skøn skingrende disharmoni imellem på den ene side understregningen af, hvor alvorligt forureningsproblemet er, og så henvisningen til den økonomiske politik, som pålægger sparehensyn over en bred front, som måske ikke altid er særlig koordineret. Hvis man virkelig skal holde proportionerne i debatten, og det synes jeg vi må gøre, må man altså fastholde det livsnødvendige i at gribe ind over for forureningen og så også give det en sådan prioritering, når udgifterne skal bevilges til dette formål, at det skulle være helt unødvendigt at henvise til den foreliggende almindelige økonomiske situation.

Der er også et andet punkt, jeg vil tillade mig at trække frem her. Det blev sagt ret direkte af fru Gerda Møller og lidt mere indirekte af hr. Svend Haugaard. Jeg forstod nærmest, at socialdemokraterne burde være lidt tilbageholdende med at fremsætte forslag som dette, idet den slags forslag skal baseres på meget betydelige forskningsressourcer, og disse forskningsressourcer har socialdemokraterne ikke. Det har derimod regeringen med sit forureningsråd. Jeg synes nok, at jeg må advare lidt imod den tendens, der ligger i disse bemærkninger. Det er i bedste fald ikke særlig demokratisk, at fremsættelse af ethvert forslag, som kræver betydelige økonomiske eller forskningsmæssige ressourcer, skal være forbeholdt regeringspartierne eller regeringen, hvorefter tilsvarende muligheder ikke skulle frembyde sig for oppositionen. Hvis det er udviklingstendensen i forholdet mellem regering og opposition, står det endnu mere skralt til med folkestyret, end man ellers kan have opfattelsen af.

Jeg skal ikke i detaljer gå ind på vores